

Naša mačka

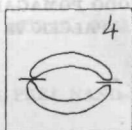
MAČKA

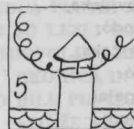
PTIČ

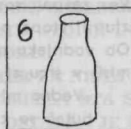
MIŠ

KLOBASA

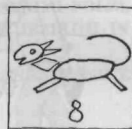
DIMNIK

STEKLENICA

LONEC

PES

NAŠA 1 JE VELIK NEPRIDIPRAV. VEDNO STIKA ZA 2, 3 PA NE DA BI LOVILA. ZELO JI DIŠE 4, KI JIH VČASIH KRADE KAR IZ 5. PRI SVOJIH ROPARSKIH POHODIH SE 1 NIČ NE ZMENI, ČE RAZBIJA 6 IN PREVRAČA 7. NAŠ 8 ZELO SOVRAŽI 1 IN VEDNO LAJA NANJO.

Milan Skrbinšek

Kako smo otroci igrali „Trnuljčico“

Zadnjič sem vam opisal svojo pot od igralca v revni podstrešni kuhinji do otroških predstav v milijonarjevem stanovanju. In reči moram, da sem bil tam na podstrešju, kjer sva s prijateljem Adolfom uprizarjala kratke igrice, ki sem jih sam pisal, in kjer sva igrala z igralci iz lepenke, ki sva jih sama pobarvala, v gledališču, ki sva si ga zgradila iz deščic in lepenke. mnogo srečnejši nego v bahavem bogatem salonu.

Bil sem preveč vajej tople domačnosti našega skromnega stanovanja in družinskih bivališč svojih sošolcev in sošolk mojih sester. Takšne družine se zbirajo vse v kuhinji, kjer se mati vrti okoli peči ter rožlja po štedilniku. medtem ko sedi oče v samih rokavcih pri mizi ter kadi svojo pipo in bere ali pa z resnim obrazom, ki pa je navzlic gubam, ki so se mu radi skrbi za družino zarezale v plemenito čelo, vseeno ves dobiten.

Tam v vse preveč prostrani, imenitni sobi milijonarjevega stanovanja sem bil s svojima sicer dobrodušnima tovarišema Otmarjem in Gustelnom le preveč sam. Manjkal mi je materin ljubezni poln smehljaj ter očetov skrben, resen pogled, ki mu je včasih ušel izza časopisa ali iznad knjige k nam, če smo postali v svoji otroški razigranosti včasih le preglasni ali celo razposajeni.

Povedal sem vam že zadnjič, da sem se bil naveličal premikati sicer imenitno izdelane igračkaste igralce in igralke po otroškem gledališču ter izrazil svojima tovarišema željo, da bi se zbrali otroci iz naše in sosednih hiš ter igrali sami.

A pojavilo se je važno vprašanje, kje bi mogli nastopiti. Za to je bil vendar potreben oder. Tovariša sta pripovedovala o mojem načrtu svojemu bogatemu očetu, ki ni bil samo za odrasle stanovalce zelo ljudomil in prijeten gospodar, temveč je imel tudi nas otroke zelo rad, tako da smo smeli po dvorišču noret, kolikor nas je bila volja.

In glejte, ta naš dobri gospodar je obljubil, da nam postavi v svojem velikem, krasnem vrtu — oder.

Šli smo z navdušenjem na delo. Gospodarjeva sinova sta bila Nemca, a tudi med ostalimi otroki je bilo nekaj Nemcev in tako smo se morali odločiti, da igramo v nemškem jeziku. Pa saj so bile tudi vse igrice za otroški oder natisnjene v nemščini. Odločili smo se pa za »Trnuljčico«.

S sestro Ljudmilo sva razdelila vloge, oziroma »zasedla igre«, kakor se izražamo v gledališču, in je trajalo nekaj dni, da smo iz knjižice prepisali vsak svoje besedilo. Ko je imel vsak svojo vlogo v rokah, smo se zbrali v sobi našega stanovanja — kuhinja bi bila seveda premajhna! — ter pričeli z vajami. »Režijo« sva vodila skupno jaz in sestra Ljudmila, ki je igrala tudi »glavno vlogo«, zakleto kraljično Trnuljčico. Moja mlajša sestra Štefanija pa je igrala kuharčka, ki naj bi dobil ob hipu začaranja vsega gradu od kuharja zaušnico. Zmanjkalo nam je igralcev in tako sem jaz igral kar dve vlogi — grajskega slugo, ki nese v prvi sliki čez oder pečenko, in kraljeviča, ki kraljično s poljubom prebudi iz dolgoletnega spanja.

Igra je bila končno dobro pripravljena. A treba je bilo za predstavo še oder postaviti, igralce v srednjeveškem, pravljičnem slogu primerno obleči ter — šminkati.

Oder je ukazal gospodar postaviti čisto ob steni hiše na vrtni strani. Tam so bila tri zelo visoka pritlična okna. Hlapec, ki mu je gospodar ukazal oder postaviti, je po njegovem načrtu napravil to tako, da je postavil čez potrebno število zidarskih koz lepe, dolge in široke deske do višine oken, ki naj bi služila kot — vrata. — Naša mati in matere drugih otrok so dale na razpolago lepo oprane rjuhe, s katerimi smo zastrli oder na levi in desni in sestavili iz njih tudi zastor.

Z maskami pa je bil velik križ. Maskiral sem po svoji iznajdljivosti vse sam. Do lasulj se seveda nismo povzpeli, a brada ali brki so bili pri tem in onem le nujno potrebni. A kje jih dobiti? »Nič ne skrbite,« sem dejal, »saj imam akvarelne barvice, pa bom brado in brke na obraz kar — naslikal!« Rečeno — storjeno!

Ko je tako nastajala maska za masko, se je vse smejalo, a obenem so vsi občudovali mojo spretnost, s katero sem bil obraz tako pestrobarvno poslikal, da so bili čisto podobni Indijancem v tistih majhnih knjižicah, ki so opisovale boje med belokožci in Indijanci in ki smo jih vse vprek prebirali z velikim užitkom.

Veliko sitnosti sem pa imel sam s seboj. Saj sem igral vendar kar dve vlogi; treba se je bilo torej tako spremeniti, da bi nihče ne opazil, da igra obe vlogi eden in isti igralec. Pri vlogi lakaja se mi je zdelo zelo važno, da je »razura« zelo vidna. A kako naj bi jo čim bolj verno posnel? Pa sem našel imenitno rešitev. Dejal sem si: če se človek, ki mu raste brada, obrije, je obraz tesno posut s pičicami, ki ostanejo kot sled posameznih odbritih kocinic. Da bi si te pičice vsako posebej naslikal na lica in brado ter pod nosom, bi bilo predolgotrajno; zato sem vzel črno mastilo za čevljev, pomočil vanj ščetko ter se udarjal z njo po licih. Pri brivcu sem videl, kako je ta

gospodom, ki jih je obril, nanesel še neki bel prašek, pa sem prosil mater za žlico moke, ki sem jo z robcem nanesel na lica. Tudi temne obrvi sem si našminkal. Pomočil sem kazalec v črno mastilo in potegnul z njim čez obrvi. Lase sem si razčesal na prečo po sredini glave. A moji lasje so bili precej kratki in kvišku štrleči, in čeprav sem si lase močno zmočil in dal na glavnik debelo plast mila, se mi vseeno niso hoteli čisto pritisniti na teme. Lahko si predstavljate, kako »sijajna« in — »vplivna« je bila ta maska. To sem tudi takoj ob prvem koraku na oder zelo živo občutil. Komaj se je izza belih rjuh prikazal moj lakajski obraz, se je občinstvo — starši nastopajočih »igralcev« ter gospodarjevi pisarniški uradniki in vse polno otrok iz domače in sosednih hiš — gromovito zakrohotalo. Nekdo je od presenečenja tako visoko zavrisnil »Milan!«, da mi je kar zarezalo v ušesa.

A to še ni bilo vse! — Moral sem kot lakaj nesti čez oder pečenko na krožniku. A kje naj dobim kos pečenke? Kje? — »Eh kaj,« si mislim, »občinstvo ne vidi tako natančno na oder!« — Pa sem prosil mater, naj mi dá krajec posušenega kruha, ki ga je hranila za drobtine. Saj je skorja prav tako rjava kot pečenka. Položil sem torej kot kamen trdi krajec na krožnik in hotel ponosno vzravnati ponesti to pečenko čez oder. A tisti krohot in

vrisk, ki je nastal, ko sem se pojavil kot resnično »pravljlični« lakaj na odru, me je tako zmedel, da sem se sredi odra spotaknil. Ujel sem se sicer v ravnotežje, a krajec mi je pri tem zdrknul z gladkega krožnika, padel z votlim udarcem na deske odra, še nekajkrat odskočil in priletel končno v naročje enemu izmed gledalcev v prvi vrsti. To je seveda povzročilo nov krohot! Meni pa hudo, da nikoli tega!

Pobegnil sem z odra ter hitel skozi eno izmed oken, ki so predstavljala vrata, da se »prešminkam« za — kraljeviča.

M. Bidovec

Kužek na izprehodu

Kužek rad bi bil gospod,
v gozd vam gre na izprehod.
Tam pa sem ter tje je hodil,
zajčke plašne tri prepodil;
to so tekli: tek, tek, tek,
skozi gozd zelenih smrek
tja čez polje v tihi log.
Kuža pa nerodnih nog
z glavo v štor se je zaletel,

rep v robidovje zapletel
ter zalajal: hov, hov, hov!
O, zakaj sem šel na lov?
S hrasta šoja se mu roga:
»Pasja pamet ti uboga,
drugič pa doma ostani,
gospodarju hišo brani!
Gozd ni psičkom nič prijazen,
sicer pa — prejel si kazen.«